

І тут виникає декілька запитань, наприклад, яким чином забезпечити право людини з порушеннями зору на ознайомлення з матеріалами справи, або як забезпечити право громадян котрі мають порушення слуху і мають труднощі із мовленням особисто брати участь у провадженні справи (на всіх її стадіях)?

Все вищезазначене вказує на існуючі перешкоди у доступі людей з особливими потребами до правосуддя та захисту ними своїх прав і інтересів і вказує на необхідність більш дієвої уваги збоку державних органів (в тому числі й органів судової влади) щодо вирішення існуючої ситуації.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Люди з особливими потребами сподіваються, що держава не залишить їх напризволяще – Урядовий контактний центр. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – https://www.ukrinform.ua/rubric-other_news/1865331
3. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні: Закон України від 21. 03. 1991 № 875-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 21. – Ст. 252.
4. Конвенція ООН про права інвалідів // Офіційний вісник України. – 2010. – №17. – Ст. 799.
5. Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–36, № 37. – Ст. 446.

Н. І. ДУРАВКІНА

Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Аграрне законодавство України є концентрованим відображенням тих змін та процесів, що відбуваються в аграрній сфері нашої країни. Тому суттєвий вплив на стан аграрного законодавства здійснюють, перш за все, зміни в економіці, що визначають напрями правового регулювання суспільних відносин в аграрному секторі. Незважаючи на проведення аграрної та земельної реформи, сільське господарство України залишається галуззю національної економіки, що потребує змін у напрямку підвищення його конкурентоспроможності, забезпечення ефективності технологічних процесів виробництва продукції та необхідного рівня її якості, зберігання та переробки, що є вкрай актуальним у зв'язку зі вступом України до Світової Організації Торговлі.

Серед недоліків сучасного аграрного законодавства можна виділити

ряд найбільш вагомих: аграрне законодавство складається з великої кількості нормативно-правових актів, що мають різну юридичну силу; значну частину законодавства складають відомчі нормативно-правові акти; аграрно-правові норми знаходяться у різноманітних законодавчих і підзаконних актах, що належать до інших галузей права; певна частина підзаконних нормативно-правових актів містить правові норми, що суперечать актам вищої юридичної сили; правові норми багатьох законів є бланкетними, мають декларативний характер, тому не завжди реалізуються на практиці.

Також слід зауважити, що велика частина суспільних відносин, які виникають у сфері сільськогосподарського виробництва, довгий час залишалася (і залишається) не врегульованою на законодавчому рівні. Законодавчого врегулювання потребують аграрно-трудові відносини, права селян, правове становище державних, приватних підприємств в аграрному секторі економіки, інших аграрних суб'єктів тощо [1, с. 100].

В цілому зазначені недоліки ускладнюють практику застосування норм аграрного права та знижують рівень правового забезпечення проведення реформ в аграрній сфері.

Поряд із потребою вдосконалення законодавчого регулювання окремих сторін сільськогосподарської виробничої діяльності аграрних суб'єктів, їх правового статусу, особливо важливою сьогодні є проблема кодифікації аграрного законодавства [2, с. 111].

В умовах вступу України до Ради Європи, чим вона прийняла на себе відповідні зобов'язання щодо змісту національного законодавства і його інтеграції з законодавством європейських країн, а також з урахуванням відновлення в Україні інституту права приватної власності на землю, закріплення рівності всіх форм власності та організаційно-правових форм господарювання на землі, коли всіх приватних та інших аграрних товаровиробників визнано суб'єктами підприємницької діяльності, коли кардинально змінюється система привласнення, розподілу, обміну, основним комплексним кодифікаційним актом, що регулює аграрні відносини в Україні, має стати Аграрний кодекс України. Регулювання аграрних суспільних відносин в Україні (так само як, наприклад, у Франції) має здійснюватися на засадах дуалізму зазначених кодексів. В Аграрному кодексі необхідно відобразити особливості сучасних аграрних суспільних відносин, рівноправність усіх форм власності, організаційно-правових форм і методів господарювання.

Предметом правового регулювання запропонованого кодексу мають стати аграрні відносини, що становлять комплекс взаємопов'язаних майнових, підприємницьких, земельних, трудових, членських, організаційних, управлінських суспільних правовідносин, які складаються у сфері виробничих, підприємницьких, споживчих взаємовідносин за участю суб'єктів аграрної підприємницької діяльності всіх форм власності, організаційно-правових форм і методів господарювання, відносин, спрямованих на насичення продовольчого ринку продуктами

харчування, продовольством та сировиною рослинного і тваринного (в тому числі водного і мисливського) походження.

Визначальним у цьому кодексі має стати: по-перше, об'єкт – земля та інше нерухоме й рухоме майно, насамперед засоби виробництва, а також продукти харчування, продовольство і сировина як об'єкти права власності самих суб'єктів аграрно-го підприємництва та як об'єкти обігу; по-друге, – земля, мисливські угіддя та внутрішні водойми як основні засоби ви-робництва та добування продуктів харчування, продовольства і сировини рослинного і тваринного (в тому числі водного й мисливського) походження; по-третє, земля, водні та мисливські угіддя як об'єкт навколишнього природного середовища.

Прийняття Аграрного кодексу України забезпечить правове регулювання у сфері аграрно-підприємницької діяльності, організаційно-правових форм та методів господарювання, що в свою чергу забезпечить найвищу форму законодавчого регулювання аграрних відносин.

Підсумовуючи, можна зазначити, що реалізація потенціалу України, як аграрної держави, значною мірою залежить від удосконалення аграрного законодавства. При цьому доцільним є проведення його систематизації шляхом розробки кодифікованого акта аграрного законодавства, вдосконалення нормативно-правової бази функціонування АПК з урахуванням галузевої специфіки правового регулювання виробництва окремих видів сільськогосподарської продукції та забезпечення належного рівня її якості і безпеки.

Література

1. Багай Н. О. Аграрне законодавство України: поняття, структура, проблеми розвитку / Багай Н. О. // Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України: Збірник наукових статей. – Випуск IV. – Івано-Франківськ: Видавництво «Плай», 2000. – С. 95-104.

2. Багай Н. О. Наукові засади кодифікації аграрного законодавства України/ Багай Н. О. // Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України: Збірник наукових статей. – Випуск XVIII. – Івано-Франківськ: Видавництво «Плай», 2007. – С. 111-114.

Л. О. ЄМЕЦЬ

Дніпропетровський гуманітарний університет

ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА: ПОНЯТТЯ, ВИДИ ТА СКЛАДОВІ ЕЛЕМЕНТИ

Відповідно до положень Конституції України забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи – катастрофи